

VISITO LOS TRENES DE AYER

Visito los trenes de ayer
 y ya no te veo
 no has llegado ni ayer
 ni anteayer
 por las alas
 tibias
 de mayo

(ni se te presentó
 sorda imaginación de ello
 es que sueñas
 los altos chopos
 por los peldaños
 de hielo)

altísimas torres
 de gargantas
 de miedo
 de lastimosa faena
 de sonámbulo
 oscurecido)

Discúlpame tú
 —mi tibia niña
 de corazón podrido
 que
 presente
 ayer fue
 y con el tren de ayer
 se ha ido—

Dame
 el perdido tono
 del cuco
 del reloj
 escandalizo
 de tu esbozo de la vida
 que no te dio
 el misterioso Contador de horas

que te
 hizo

NAVŠTĚVUJI VLAKY VČEREJŠÍ

Navštěvuji vlaky včerejší
 a už Tě nevidím
 včera jsi nepřijela
 ani den předtím
 na křídlech
 máje
 tak křehkých

(ani hluchou myšlenku
 toho v Tobě nevidím
 neboť sníš po nocích
 vysoké topoly
 na stupních
 ledových)

sníš o věžích vysokých
 s krkem
 staženým
 o dřině strašlivé
 náměsíčných
 temností)

Odpusť mi Ty
 – má dívenko slabosti
 srdce zkaženého
 co ještě
 včera
 tady bylo
 a se včerejším vlakem
 navždy odplynulo –

Dej mi
 tón ztracený
 kukačkových hodin
 hodin
 tak skandálních
 náčrtník Tvého života
 který nedal Ti
 tajemný Sečítatel vteřin

Ten, co Tě
 udělal

A TRAVÉS DEL ALMA

A través del alma

se van volando los tonos,
ardientes
avispas

Vienen las palabras,
sangrantes
amapolas

En la vereda
tras tu persiana
aúlla el viento

Declaras tu amor
al sordo...

no se oye
ni un paso

no se ve
ni una
palabra

A través del alma

se despiden los pensamientos,
ardientes
avispas

Vienen volando los besos,

sangrantes
amapolas

OSOU DUŠE

Osou duše

odlétají tóny,
žhavé
vosy

Přicházejí slova,
krvavé
vlčí máky

Na chodníčku
u tvých zavřených okenic
skučí vítr

Vyznáváš lásku
hluchému...

není slyšet
ani na krok

není vidět
jediné
slovo

Osou duše

odcházejí myšlenky,
žhavé
vosy

Přilétají polibky,

krvavé
vlčí máky

SANZ BRIZ A ÚSMĚV V HLUBINÁCH ČASU

Někdy na počátku
ukryl se pod křídly diktátorů;
slíbili mu totiž
– auroru ze světla
a pokoj jeho krokům. Jeho
nitro ale spalo zklamané
horkým sluncem afrického
písku.
Sanz Briz marně vyhlížel
pod olověným nebem
– svoji první jarní lásku.

•

Chtěl poznat
skutečnou realitu,
skutečný život, ale...
– cítil, že mu uniká.
Až jednou uviděl
pět tisíc matek
česat pěšinku svých synů,
pět tisíc matek
se skráněmi zbělelými
v mandlovém mléku...
Sanz Briz se setkal
se životem nad
okrajem
temného hrobu
a probudil své srdce
v horké lázni
– z rudého máku

//

SANZ-BRIZ Y SONRISA EN EL ABISMO DEL TIEMPO

En el principio él se escondió
debajo de las alas de los poderosos...
eso porque le habían prometido
una vida de la luz
y un camino muy tranquilo.
Su alma, sin embargo, durmió
desilusionada con el sol intenso
del polvo africano.
Sanz-Briz aguardó en vano
bajo el cielo de plomo
su primer primaveral amor.

•

Quería descubrir
la auténtica realidad,
la vida de verdad, mas...
sentía que se le escapaba
hasta que una vez vio
cinco mil madres
peinar a sus hijos,
cinco mil madres
con las pálidas sienes
de almendras blancas...
Sanz-Briz se encontró
con una vida real
al lado
de la ensombrecida tumba
y despertó su corazón
en el ardiente baño
de amapolas rojas.

//

Nevím, co ho vedlo, ale...
v tom prozření a jarním zmatku,
přikázal,
aby, pět tisíc psacích strojů
vykřičelo
– celou tu tíhu.
Nevím, co ho vedlo, ale...
v tu temnou noc
stal se
– velvyslancem Sefarditů.
Nevím, co ho vedlo, ale...
pět tisíc psacích strojů
bušilo depeši
o návratech
– a sladkém medu.

No sé qué le empujó a ello, pero...
con esa revelación y primaveral confusión
ordenó
que cinco mil máquinas de escribir
pregonaran
todo aquel peso.
No sé qué le empujó a ello, pero...
aquella noche oscura
llegó a ser
el embajador de judíos.
No sé qué le empujó a ello, pero...
cinco mil máquinas de escribir
teclearon mensaje
de los regresos
y del dulce miel de abeja.

•

Bylo to v ten den,
kdy v opačném táboře
pět tisíc gramofonů
opzle tančilo
k vlastnímu potěšení
– a cizímu bolu.
Bylo to v ten den,
kdy Sanz Briz nechápal,
proč předstírat přátelství
– se zločinci.
„Abych zachránil, tak musím...
obětovat úsměv
– do chřtánu katů?!
Ne, to neudělám!
Můj úsměv je tak mladý!
A neunesl by
– takovou hanbu!—

•

Fue en el día
cuando en el campo opuesto
cinco mil gramófonos
bailaron escabrosos
para deleitarse a sí mismos
y para herir a los otros.
Fue en el día
cuando Sanz-Briz no comprendió
por qué fingir la sonrisa
hacia los malvados.
—¿Para salvar debo
arrojar mi sonrisa
a las fauces de los verdugos?
¡No, no haré eso!
¡Mi sonrisa es tan joven!
¡Y no puede sobrellevar
una vergüenza tan aguda!—

//

//

Někde uvnitř už ale předem
oplakával úsměv,
co ho opustí,
až přijde na tu schůzku.
Úsměv – přítel jeho mládí,
svědek nevinnosti
z prvních dětských kroků.
Úsměv,
co se navždy rozplyne
na oltáři studu.
Ráno vstal a řekl:
„Dobře! Uděláme to tak spolu!
Já vám dám úsměv
a vy razítka
– pro pět tisíc pasů.—

//

Bylo to na večíрку,
co se konává už dopoledne,
a přesně v 10:00 místního času
on s těžkým srdcem
poslal svůj úsměv
– do hlubin žalu.
V těch strašlivých 10:00 místního času
pět tisíc gramofonů
oplzle kvílelo
do šumění vína
z maďarských hroznů.
Bylo to na večíрку,
co se konává už dopoledne
a Sanz Briz v duchu viděl,
jak nad rachotem vlaků
září Sefarditům slunce
v korunách oliv a korkových dubů.

•

Pero en alguna parte de su alma
lloró ya por la sonrisa
que le iba a dejar
a causa de acudir la cita.
La sonrisa, amiga de su mocedad,
el testigo de inocencia
de sus primeros infantiles pasos.
La sonrisa
que se iba a disolver para siempre
en el altar vergonzante.
Por la mañana al levantarse dijo:
—Pues ¡hagámoslo juntos!
Yo les daré sonrisa
y ustedes estamparán sellos
en cinco mil permisos.—

//

Fue en la fiesta
que se solía celebrar ya por la mañana
y a las diez en punto de la hora oficial
se le partió el alma
al mandar su sonrisa
al abismo de tristeza.
A esas terribles diez de la mañana
cinco mil gramófonos
aullaban descaradamente
entre burbujas de vino
de húngara uva.
Fue en la fiesta
que se celebraba ya por la mañana,
y Sanz-Briz vio en sus adentros
como sobre el estruendo de los trenes
brilla el sol para los sefarditas
en las copas de alcornoques y olivas.

•

Pět tisíc synů a dcer
maďarských Židů
zpívá píseň dvou kolejí
a pěti miliónů pražců.
Pět tisíc synů a dcer
v onom ránu
nepřemýšlí
o pohřbených úsměvech
španělských diplomatů:
Brize v Budapešti,
Mioty v Paříži,
Rojase v Bukurešti...
a všech ostatních, kteří zmizeli
– v útrokách času.

Cinco mil hijos e hijas
de judíos húngaros
cantan la canción de dos carriles
y de cinco millones de traviesas.
Cinco mil hijos e hijas
en aquella mañana
no se preocupaba
en las sonrisas sepultadas
de los diplomáticos de España:
de Briz en Budapest,
de Miota en Paris,
de Rojas en Bucarest
y de todos los que desaparecieron
en las entrañas de la Historia.

//

//

Pět tisíc matek vychovává
čtvrtou generaci,
co zrodila se
za rachotu vlaků

Cinco mil madres crían
la cuarta generación
que nació
con el estruendo de los trenes

– ze sna o návratu,

al soñar con los regresos.

generaci oliv a zátek
– z korkových dubů,

Generación de aceitunas y corchos
de alcornoque

generaci
– sladkého medu.

generación
del dulce miel de abeja.

•

•

Neví se,
že Sanz Briz
někde v Galaxii
hledá svůj úsměv
navždy ztracený

No se sabe
que Sanz-Briz
en algún sitio en la Galaxia
busca su sonrisa
perdida para siempre

– na oltáři času...

en el altar de la Historia...